

Z d ō v o d o v :

Pri preskúmaní veci z povinnosti úradnej spoznal najvyšší súd, že podľa obsahu spisov postúpil vyšetrojúci sudca po skončenom stopovaní spisy dňa 30. decembra 1933 štátnemu zastupiteľstvu, ktoré až dňa 20. júla 1935 podalo obžalobu, doručenie ktorej nariadil predseda obžalobného senátu dňa 2. septembra 1935.

Uplynula tedy medzi uvedenými sudcovskými opatreniami premlčacia lehota jedného roku, stanovená v § 54, odst. 1 zák. č. 193/1920 Sb. z. a n., takže by v tomto prípade mohla prichádzať v úvahu otázka premlčania činu obžalovaného B. Ponevác však podľa § 54, odst. 2 a) cit. zák. počína premlčanie u ostatných vinníkov tiež dňom smrti osoby podliehajúcej brannej povinnosti, bolo by treba zistiť, či A., ktorý sa zrejme nevrátil, dosiaľ žije, a v prípade, keď by bol zomrel, ktorého dňa zomrel.

Ponevác vrchný súd tieto okolnosti, od zistenia ktorých závisí možnosť použitia príslušného ustanovenia trestného zákona v otázke premlčania, nezistil a najvyšší súd sám v dôsledku zásady § 33, odst. 3 por. nov. ich zistiť nemôže, postupoval najvyšší súd podľa § 35, odst. 1 por. nov.

Čís. 5990.

Přiměřené zmírnění rychlosti (§ 106 vlád. nař. č. 203/1935 Sb. z. a n.) je předepsáno a podle povahy věci nutné nejen na nepřehledném místě a před ním, nýbrž i za ním, dokud se řidič nepřesvědčí, že má cestu volnou.

Řidič, kterého stíhá zavinění podle § 335 tr. zák., nemůže se zbaviti trestní zodpovědnosti poukazem na spoluzavinění poškozeného.

(Rozh. ze dne 8. října 1937, Zm I 93/37.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinem proti bezpečnosti života podle § 335 tr. zák.

Z d ů v o d ů :

Vychází-li se ze skutkových zjištění rozsudkových, nelze právním námitkám zmateční stížnosti přiznati oprávnění. Podle § 38, odst. 2 zák. č. 81/1935 Sb. z. a n. musí řidič motorového vozidla při jízdě splniti vše, čeho je s jeho strany třeba k tomu, aby vozidlo stále ovládal a aby bezpečnost osob a majetku nebyla ohrožena; to se týká zejména i rychlosti jízdy. Podle § 106, odst. 1 vlád. nař. č. 203/1935 Sb. z. a n. je v uzavřených osadách přípustno jeti nejvýše rychlostí 35 km/hod. Podle § 106, odst. 4 téhož nařízení je však jízdu přiměřeně zvolniti a, je-li potřebí k zabránění nehody, vozidlo zastaviti, zejména na nepřehledných místech a v prudkých záhybech cest vůbec, na křižovatkách a spojích cest, není-li přehledu na všechny strany, nebo blíží-li se jiné vozidlo

(srovn. též § 6 Uličního a jízdního řádu pro hlavní město Prahu). Že vústění Sadové ulice do ulice Palackého je místem nepřehledným ve smyslu tohoto předpisu, zmateční stížnost nepopírá, ale snaží se dovodit, že v tomto případě nebyl stěžovatel povinen zmírniti rychlost jízdy, naopak mohl jeti rychlostí 35 km, poněvadž se nehoda stala nikoli na křižovatce, nýbrž po zatočení do ulice Palackého, nejméně 10 m v této ulici, která je široká a přehledná, a kde auto stojící při levé straně nebránilo v rozhledu.

Tu stížnost přehlíží, že přiměřené zmírnění rychlosti je předepsáno a podle povahy věci nutné nejen pro jízdu na nepřehledném místě a před tím, ale i potom, dokud se řidič nepřesvědčí, že má cestu volnou. V souzeném případě bylo však zjištěno, že stěžovatel, zahýbaje z ulice Sadové na levo (malým obloukem) do ulice Palackého, spatřil před sebou asi na 12 m starého člověka, který asi 2½ m za osobním autem stojícím při levé straně ulice Palackého v jízdní dráze automobilu přecházel ulici tak, že auto stěžovatelem řízené by ho bylo minulo v nejlepším případě na vzdálenost pouhých dvou kroků. Za této situace nesměl stěžovatel spoléhati na to, že, až dojede k onomu místu, překážka již pomine, nýbrž jako řidič auta byl povinen, aby jel velmi opatrně a aby i se své strany učinil všechno, by předešel úrazu; obzvláště měl rychlost své jízdy zmírniti tak, aby byl připraven na všechny možnosti a aby v případě potřeby mohl vozidlo na nejkratší vzdálenost zastaviti. To však stěžovatel podle zjištění rozsudku neučinil, nýbrž pokračoval v jízdě takovou rychlostí, že, když se chodec v jízdní dráze obrátil a vracel se směrem k levému chodníku, ani stočením vozu do leva, ani prudkým zabrzděním nezabránil tomu, že chodec byl zasažen předkem a pak zadkem auta a byl velmi prudce sražen na dlažbu. Že k tomu přispělo i chování poškozeného chodce, stěžovatele neomlouvá, neboť na to bylo nutno pamatovati, když stěžovatel nepřiměřenou rychlostí 30 km/hod. malým obloukem zahrnul do ulice Palackého a tam viděl přecházezí jízdní dráhu starého člověka, o němž nebylo zjištěno a ani stěžovatel netvrdil, že svým chováním dal najevo, že ví o blízkosti auta. To platí tím spíše, když stěžovatel, jak sám udal, ještě v poslední chvíli na vzdálenost 4 m dal znamení houkačkou. Právem proto nalézací soud shledal ve zjištěném jednání stěžovatelově nedbalost ve smyslu ustanovení § 335 tr. z. a jednu z příčin, které ve svém souhrnu vedly ke smrtelnému úrazu. Nezachoval-li podle toho stěžovatel sám všechny potřebné opatrnosti a zavinil-li tím úraz, nemůže se odpovědnosti za vlastní nedbalost zprostiti poukazem k tomu, že úraz nutno přičítati i neopatrnosti usmrceného chodce.

Čís. 5991.

Kým v úvahu prichádzajúce súdy nevyniesly odôvodnené usnesenia o svojej príslušnosti alebo nepríslušnosti a nedoručily ich zúčastneným stranám, nerozhodly ešte platne o svojej príslušnosti alebo nepríslušnosti a nevznikol tedy ani žiaden rozpor o príslušnosť.

(Rozh. zo dňa 9. októbra 1937, Nd IV 27/37.)